

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. B.**, zast. Mgr. Danou Růžickovou, advokátkou, se sídlem Smetanova 662/5, Tábor, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2017, č. j. 48841/17/5200-10421-711811, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 11. 2018, č. j. 50 Af 2/2018 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 11. 2017, č. j. 48841/17/5200-10421-711811, žalovaný zamítl odvolání a potvrdil dodatečný platební výměr ze dne 3. 10. 2016, č. j. 1912891/16/2212-50523-303942, kterým Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 ve výši 522.375 Kč a současně mu stanovil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 104.475 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání shrnul, že žalobce v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 uvedl příjmy podle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve výši 2.491.462 Kč a výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve výši 2.503.606 Kč, přičemž ke dni 1. 1. 2012 žalobce evidoval zásoby ve výši 5.253.500 Kč a ke dni 31. 12. 2012 ve výši 0 Kč. Žalobce předložil v rámci daňové kontroly správci daně daňovou evidenci za rok 2012 a smlouvu o prodeji

podniku svému synovi P. B. ze dne 19. 3. 2012. Podle smlouvy byla kupní cena stanovena součtem hodnoty pozemků (1.100.000 Kč), strojů a zařízení (9.138.250 Kč), zvířat, respektive základního stáda (40.000 Kč), zásob, tj. zvířata (4.085.000 Kč), krmiva (485.000 Kč) a závazků (7.395.666 Kč). Úhrada kupní ceny byla sjednána do deseti let od účinnosti smlouvy a dne 28. 3. 2012 žalobce ukončil činnost zemědělského podnikatele. Ke dni 21. 1. 2013 pak žalobci zanikla živnostenská oprávnění. Žalovaný konstatoval, že prodej zemědělského podniku souvisel se zařazením žalobce do programu předčasného ukončení provozování zemědělské činnosti zemědělského podnikatele, vyhlášeného Ministerstvem zemědělství. Správce daně zjistil, že žalobce ze základu daně nevyloučil výdaje vynaložené na příjmy, které nejsou předmětem daně v souvislosti s prodejem zemědělského podniku. Z tohoto důvodu správce daně pojal pochybnosti o správnosti stanoveného základu daně, přičemž své pochybnosti žalobci sdělil. Žalobce ve svých odpovědích předložil soupisy zásob a vyčíslil výdaje související s příjmy, které nejsou předmětem daně, a to ve výši 2.791.249 Kč (výdaje na produkci zvířat) a ve výši 237.850 Kč (krmivo). Vzhledem k tomu, že podle § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů příjmy získané převodem majetku mezi osobami blízkými v souvislosti s ukončením provozování zemědělské činnosti zemědělského podnikatele nejsou předmětem daně, správce daně podle § 25 odst. 1 písm. i) ve spojení s § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmu zvýšil za předmětné zdaňovací období zdanitelné příjmy žalobce o částku 3.029.099 Kč. V souvislosti s převodem zemědělského podniku na žalobcova syna správce daně neuznal výdaje na nákup motorové nafty, zálohy na elektřinu, dodávky hnojiva ani osiva v celkové výši 1.001.482 Kč vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů a o hodnotu těchto výdajů zvýšil základ daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012.

[3] K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že ze smlouvy o prodeji zemědělského podniku je zřejmé, že kupní cena je splatná v období deseti let ode dne její účinnosti. Poukázal na § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů a § 25 odst. 1 písm. i) téhož zákona a konstatoval, že ze zásady daňové symetrie vyplývá, že za výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména výdaje vynaložené na příjmy osvobozené od daně, nebo nezahrnované do základu daně. Žalovaný uvedl, že správce daně nezpochybnil výdaje žalobce na krmivo, z nichž následně stanovil celkové výdaje související s produkcí zvířat ve výši 3.029.099 Kč. Z této částky stanovil správce daně základ daně v souladu s § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů. K tvrzení žalobce, že žádné příjmy z prodeje podniku nedostal a že fakticky došlo k darování majetku, žalovaný uvedl, že i v takovém případě by správce daně postupoval stejně, protože výdaje na majetek, který je následně darován, nelze uznat jako výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.

[4] Žalovaný se vymezil vůči odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, sp. zn. 2 Afs 42/2005, přičemž vysvětlil, že soud v dané věci posuzoval nepeněžitý příjem související s technickým zhodnocením nemovité věci provedeným nájemcem a dovodil, že vlastník nemovité věci získá nepeněžitý příjem nikoliv již zhodnocením věci, ale až skutečným obohacením. V rozsudku ze dne 24. 2. 2008, sp. zn. 2 Afs 112/2008, Nejvyšší správní soud posuzoval právní otázku bezúplatného převodu podniku z otce na syna, který podle soudu není příjmem z podnikání a nepodléhá dani z příjmů. V posuzované věci podle žalovaného nebylo možné aplikovat ani závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 19. 2. 2009, sp. zn. 1 Afs 132/2008,

pokračování

neboť správce daně postupoval v souladu s § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů. K námitce žalovaný uvedl, že správce daně při daňové kontrole posuzoval skutečnosti, které se týkaly žalobce, nikoliv jeho syna. Jak si nákup zásob uplatnil ve své evidenci tento kupec zemědělského podniku, nemohlo mít na kontrolní zjištění žádný vliv. Jedná se totiž o dva samostatné podnikající subjekty. Žalovaný uzavřel, že pro správu daní je irelevantní, že Státní zemědělský intervenční fond informoval žalobce o daňové neutralitě převodu majetku. Správce daně proto v této souvislosti nebyl povinen provést navrhované důkazy, neboť jádrem sporu je toliko otázka, zda žalobce dosáhl příjmu, který nebyl předmětem daně, a zda byla naplněna podmínka aplikace § 25 odst. 1 písm. i) zákona o daních z příjmů.

[5] K odkazu žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV ÚS 29/05, žalovaný uvedl, že správce daně neporušil čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neboť postupoval v souladu s § 3 odst. 4 písm. f), § 25 odst. 1 písm. i) a § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů. K odkazu žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, žalovaný uvedl, že v dané věci se jednalo o dvojí zdanění téhož příjmu. Ve věcech sp. zn. III. ÚS 667/02 a I. ÚS 621/02 Ústavní soud konstatoval, že orgány veřejné správy jsou při ukládání a vymáhání daní povinny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod, a to opět v souvislosti s dvojím zdaněním. V žalobcově případě se však podle žalovaného jednalo o jinou situaci, přičemž správce daně postupoval v souladu s § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů, podle kterého základ daně neovlivňují daňově neúčinné příjmy. Uvedené nálezy Ústavního soudu proto v posuzované věci nemají význam.

[6] K žalobcem vznesené otázce, v jakém roce mělo dojít k dodanění zásob, žalovaný uvedl, že právní důvod k posouzení stanovených podmínek pro zahrnutí výdajů jako výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů nastal ve zdaňovacím období roku 2012 a v předcházejících zdaňovacích obdobích. Výdaje, které byly původně vynaloženy podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, bylo nutné v souvislosti s převodem majetku osobě blízké ke dni 19. 3. 2012 posoudit jako výdaje, které byly vynaloženy na příjmy, jež se nezahrnují do základu daně.

[7] Rozsudkem ze dne 13. 6. 2018, č. j. 50 Af 2/2018 - 44, Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil rozhodnutí žalovaného, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil mu nahradit žalobci náklady řízení. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 5. 10. 2018, č. j. 4 Afs 215/2018 - 29, zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku vysvětlil, že rozsudek krajského soudu je vnitřně rozporný, a tudíž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Krajský soud totiž na jedné straně vyložil, že podle § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů není příjem předmětem daně za splnění tří podmínek: 1) byl získán z převodu majetku, 2) k převodu tohoto majetku došlo mezi osobami blízkými a 3) k převodu majetku došlo v souvislosti s ukončením provozování zemědělské činnosti. Na druhé straně však krajský soud konstatoval, že komentářová literatura vyžaduje k naplnění § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů další podmínku, a to že k převodu majetku ze zemědělského podnikatele na osobu blízkou došlo bezúplatně, či za nižší než obvyklou cenu. Tato podmínka ovšem z bezprostřední

gramatické interpretace uvedeného ustanovení není zřejmá, přičemž krajský soud nikterak nevysvětlil, jak ji dovodil z právního řádu, a bez dalšího uzavřel, že daňové orgány pochybily, neboť se nezabývaly jejím naplněním. Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozornil, že odborná literatura sama o sobě není pramenem práva a působí jen silou svých argumentů.

[8] V dalším řízení Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 26. 11. 2018, č. j. 50 Af 2/2018 - 62, žalobu zamítl (výrok I.) a nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení (výrok II.). V odůvodnění rozsudku znovu vyložil § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů, přičemž uvedl, že příjem není předmětem daně za splnění tří podmínek: 1) byl získán z převodu majetku, 2) k převodu tohoto majetku došlo mezi osobami blízkými a 3) k převodu majetku došlo v souvislosti s ukončením provozování zemědělské činnosti. Označil za nesporné, že žalobce získal převodem svého zemědělského podniku příjem, a to na základě uzavřené kupní smlouvy ze dne 19. 3. 2012. Přestože je kupní cena prodávaného majetku splatná ve lhůtě 10 let ode dne uzavření této smlouvy, je zřejmé, že dnem uzavření se neuhrazená část kupní ceny stává nesplatnou pohledávkou žalobce za kupujícím. Rozhodující pro určení zdaňovacího období, v němž mělo k dodanění dojít, je okamžik, kdy nastal právní důvod pro zahrnutí výdajů jako výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Tímto právním důvodem byla uzavřená smlouva o prodeji podniku, která byla účinná dnem jejího podpisu, tedy dnem 19. 3. 2012. Nesporná je rovněž skutečnost, že k převodu majetku došlo mezi osobami blízkými, otcem a synem a že k převodu majetku došlo v souvislosti s ukončením zemědělské činnosti žalobce ke dni 28. 3. 2012.

[9] Krajský soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že daňové orgány pochybily, protože se nezabývaly otázkou, zda byl převod bezúplatný či zda byl realizován za cenu nižší než obvyklou. Žalobcem prezentovaný závěr byl převzat z odborné literatury, která však sama o sobě není pramenem práva, jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 5. 10. 2018 č. j. 4 Afs 215/2018 - 29. Odborná literatura, v tomto případě se jedná o komentář k ust. § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů - PELC, Vladimír. § 3 [Předmět daně z příjmů fyzických osob]. In: PELC, Vladimír. Zákon o daních z příjmů. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 31-53, ISBN 978-80-7400-517-6, rozšiřuje zákonem předepsanou podmínku v podobě příjmu z převodu majetku, když uvádí, že by se mělo jednat o převod bezúplatný či o převod za cenu nižší než obvyklou. Takový závěr ovšem není v označeném komentáři jakkoliv zdůvodněn, proto není zřejmé, z čeho autor vycházel a z jakých důvodů rozšířil zákonem taxativně vymezené podmínky pro určení příjmu, který není předmětem daně. S ohledem na to, že žalobcem citovaná odborná literatura není pramenem práva a navíc z ní není zřejmé, z čeho bylo dovozeno rozšíření zákonem stanovených podmínek pro určení příjmu, který není předmětem daně, nebylo možno zohlednit, zda se jednalo o převod bezúplatný či o převod za cenu nižší než obvyklou. Proto bylo nutné vycházet striktně z dikce zákona a zkoumat, zda byly naplněny podmínky § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů. Tomuto postupu daňové orgány vyhověly. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem, že žalobcem uplatněné výdaje byly ve smyslu § 25 odst. 1 písm. i) zákona o daních z příjmů vynaloženy na příjmy, které se podle § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů do základu daně nezahrnují.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že se krajský soud opětovně nezabýval faktickou stránkou věci a bez dalšího zkoumání a dokazování uvedl, že u žalobce došlo k určitému zdroji příjmů. V posuzovaném případě však k žádnému příjmu v roce 2012 na straně stěžovatele nedošlo, a nelze tak aplikovat § 3 odst. 4 písm. f) a § 25 odst. 1 písm. i) zákona o daních z příjmů. Na straně stěžovatele vznikla za jeho synem toliko pohledávka, nikoliv příjem. Stěžovatel v roce 2012 zrušil živnostenské oprávnění v oboru zemědělského podnikatele, avšak nadále provozoval podnikatelskou činnost, kterou ukončil až dne 21. 1. 2013. Stěžovatel tak měl své daňové přiznání za rok 2013 podle § 23 odst. 8 písm. b) bod 2 upravit rozdíl mezi příjmy a výdaji o hodnotu pohledávek, které by při úhradě byly zdanitelným příjmem. V daném případě tak měl dodanit hodnotu pohledávky vyplývající z kupní ceny prodaného podniku. Krajský soud se otázkou existence či neexistence příjmu vůbec nezabýval a bez dalšího vyšel ze závěru žalovaného, který je však z popsaného důvodu nesprávný. Vzhledem k uvedeným námitkám stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a spolu s ním i rozhodnutí žalovaného.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu, a odkázal na kasační stížnost proti předcházejícímu rozsudku krajského soudu, jakož i na vyjádření k žalobě a na své rozhodnutí. Konstatoval, že krajský soud v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu zkoumal naplnění tří podmínek podle § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmu a dovedl jejich splnění. Kasační námitka je tak zcela lichá. Krajský soud také zřetelně vyjádřil, že stěžovatel získal převodem podniku příjem. Stěžovatelem zmíněný § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů na projednávanou věc nelze aplikovat, neboť toto ustanovení by bylo použitelné pouze v případě, kdyby stěžovatel prodal podnik až poté, co ukončil podnikatelskou činnost, což se ovšem nenastalo. Vzhledem k uvedené argumentaci žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti neoznačil důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s., z jejího obsahu je však zřejmé, že napadá rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení, že krajský soud založil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, protože se k žalobním námitkám nevypořádal s povahou plnění, které měl stěžovatel obdržet z prodeje zemědělského podniku. Stěžovatel argumentoval, že by z daňového hlediska získal příjem z prodeje podniku až v okamžiku, kdy by mu kupující, tj. jeho syn, uhradil cenu prodaného podniku, což se však mělo stát až do deseti let od uzavření smlouvy a daňové orgány neprokázaly, že se tak již stalo. Stěžovatel proto dovodil, že v posuzovaném zdaňovacím období evidoval toliko pohledávku, nikoliv však příjem, a proto nebylo na místě, aby krátil výdaje podle § 25 odst. 1 písm. i) zákona o daních z příjmů, přičemž uvedená otázka je pro řešení věci zásadní. Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud otázku neopomenul, neboť v odstavcích 28 a 29 odůvodnění rozsudku vyložil, že již dnem uzavření kupní smlouvy, tj. dnem 19. 3. 2012, se neuhrazená kupní cena stala nesplatnou pohledávkou stěžovatele za kupujícím, přičemž den uzavření kupní smlouvy, coby okamžik, kdy nastal právní důvod pro zahrnutí výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, byl rovněž rozhodující pro určení zdaňovacího období, v němž mělo dojít k dodanění. Podle Nejvyššího správního soudu tak uvedené odůvodnění rozsudku krajského soudu nelze považovat nepřezkoumatelné.

[17] Je na místě připomenout, že stěžovatel podle obsahu spisové dokumentace vedl daňovou evidenci podle § 7b zákona o daních z příjmů. Podnikající fyzické osoby, které vedou daňovou evidenci, při zjišťování základu daně z příjmů nevycházejí z takzvaného akruálního principu, nýbrž z báze peněžních toků, a hodnotu dodání zboží či poskytnutí služeb zahrnují mezi své daňové příjmy až v okamžiku přijetí platby, nikoli již realizace plnění, čímž mají možnost eliminovat zdanění nezinkasovaných příjmů. Stěžovateli tedy lze přisvědčit, že pouhá pohledávka na plnění z prodeje jeho zemědělského podniku pro něj ve zdaňovacím období roku 2012 nemohla být příjmem ve smyslu § 7 zákona o daních z příjmů. O to však v posuzované věci nejde. Podstatné je, že stěžovatel už v daňových přiznáních k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 a předcházejících uplatnil výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmu spočívajícího v budoucí úhradě zemědělského závodu, což v průběhu řízení nezpochybnil. Pro účely daňového uplatnění výdaje přitom z něj vyplývající příjem nemusí vzniknout ve stejném zdaňovacím období. Ostatně, Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 132/2008 - 82, že „[d]aňovým výdajem je takový výdaj, který má souvislost s byť i jen očekávanými příjmy. Zmíněná souvislost znamená, že bez vynaložení uvedených nákladů by podnikatel očekávané příjmy vůbec nezískal či ani neměl možnost získat. Nutno je proto vždy vážit, zda faktický výdaj buď přinese příjem (zisk), nebo jej do budoucna zajistí a nebo alespoň napomůže již dosažené příjmy dřívější činností daňovému subjektu udržet. Veškeré tyto ekonomické aktivity odpovídají smyslu a cíli zákona o daních z příjmů.“

pokračování

[18] Výdaje uplatněné stěžovatelem při stanovení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 a předcházející tak daňové orgány musely posuzovat v kontextu očekávaného příjmu z úhrady kupní ceny zemědělského závodu, přestože se nejednalo o příjem, který by musel stěžovatel přiznat ve stejném zdaňovacím období, jako s ním související výdaje. Přitom však podle § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů předmětem daně nejsou příjmy získané převodem majetku mezi osobami blízkými v souvislosti s předčasným ukončením provozování zemědělské činnosti zemědělského podnikatele a podle § 25 odst. 1 písm. i) zákona o daních z příjmů za výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat výdaje vynaložené na příjmy, které nejsou předmětem daně. Daňovým orgánům tedy v důsledku uvedených ustanovení nezbylo, než odmítnout výdaje, které stěžovatel vynaložil na očekávaný příjem z úhrady kupní ceny zemědělského závodu, a to ke zdaňovacímu období roku 2012, ve kterém uzavřením kupní smlouvy vyšla najevo povaha odmítnutých výdajů. Podle Nejvyššího správního soudu tak daňové orgány nepochybily, když postupovaly podle § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů a krajský soud nepochybil, když jejich postup aproboval.

V. Závěr

[19] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu